

«Поверніть мені тата...»

Ти віддав... життя

Ти віддав стукіт власного серця.
Ти сказав: «Краще смерть, ніж безчестя»!
Не сховався... не зрадив... загинув.
Мріяв жити... та в вічність полинув,
Де немає війни та свавілля,
Де не плачуть від болю й безсилля,
Де тіла не шматують снаряди.
Де немає ні горя, ні зради.
Там, можливо, є хтось? Я не знаю!
Той, хто нас відтепер захищає...
Та повірити в це дуже важко,
Бо зневіра в душі... і так тяжко...
Скільки ж поряд з тобою відважних,
Мужніх, справжніх... тепер недосяжних,
Хто віддав найдорожче - за волю,
За країну – життя й власну долю!

Діти Героїв

Діти Героїв! Хто вони? Знаєш?
Про них в Інтернеті не прочитаєш.
Про них не напишуть статтю у журналі.
У них лише статус... і тата медалі.
Вони точно знають, що значить втрачати
І більше ніколи дзвінок не чекати.
Знають, що біль може бути нестерпним.
Знають, що мрії можуть померти.
І кожного дня посміхаючись плачуть
Ховаючи відчай... Вони не пробачать
Ніколи!

Тому що війна в них забрала
Дитинство! Надію! ТАТА!

Зухвало

В життя їх спокійне, як грім серед ночі,
Прокралась і знищила все так охоче!
А діти Героїв назавжди лишились
Без права на те, щоб колись все змінилось!

Квітневий сніг

Квітневим снігом заповоршена,
Аж до землі схилилась сон-трава.
Чомусь зненацька, без запрошення
Знов повернулася зима.
Лелеки споглядають перелякано,
Як заметіль кружляє над селом,
Вкриваючи берези, щоб не плакали,
Корою крижаною, наче склом.
Холодний вітер обриває ніжні
Пелюстки квітів весняних...
Зима лютує, засипає сніжним
Незвичним килимом усіх.
Птахи сховались, не співають.
Сховалось сонце між хмарин.
І сон-трава знов засинає
Поміж засніжених руїн...

Мій світ сьогодні

Мій світ сьогодні зітканий із болю
І сліз, мереживом закритий від людей.
В нім кожна ниточка – це згублена війною доля,
І кожен хрест – відчай й сум ночей.

Мій світ сьогодні – втрачене дитинство.
Це той ведмедик посеред руїн,
Як світок надлюдського звірства
В своїх будинках закатованих родин.

Мій світ сьогодні – це поля,
Поля, що соняхами вкриті...
Цих квітів стільки, що земля,
Здається, сонцем скрізь залита.

Та кожна квітка – це солдат,
Що вже додому не повернеться ніколи.
І ці поля – це свідки втрат,
Що закривають навіть видноколо...

Мій світ сьогодні зітканий із болю,
І відчай в ньому оселився назавжди.
Моя загублена війною доля
Тепер не знає, як свій шлях знайти...

Нема лелек

Нема лелек. Порожні гнізда.
Лише ворони і сполохані граки
Над згарищем, де було місто,
Було життя, цвіли сади...
Сміялись діти голосно і дзвінко,
Птахи співали радісні пісні,
І стежками зеленими з барвінку
В майбутнє бігли дітлахи...

Нема дітей. Пусті, порожні вікна.
Потрощені від вибухів шибки.
Страшні замість будинків вирви
І кров'ю стеляться стежки...
В уламках долі ховаються надії,
Що все мине, відродиться земля.
Повернуться лелеки, й надвечір'я
Знов даруватиме нам пісні солов'я.

Сію квіти

Сію квіти. Фарбую світанками небо.
Шукаю у Всесвіті ще невідомі стежки.
Тікаю від споминів. Ховаюсь від себе,
Від болю, що рве кожен день на шматки.

Я намагаюсь. Я, правда, стараюсь знов жити.
Радіти весні, і фіалкам, що квітнуть в саду.
Вдаю, що щаслива, що можу знов долю любити,
Що можу забути цю клятву війну!

... Не квітнуть чомусь ті посіяні квіти,
І стежки усі лиш до споминів мене ведуть.
Не можу забути. Не можу я щиро радіти.
Війна назавжди вкрала здатність забути.

Місто палало

Місто палало. Ридали ікони.
Стогнали завали. Горіли балкони.
Кричали поранені. Мертві мовчали.
В повітрі ревіли тривоги сигнали.

Скрізь вибухало. Ракети летіли.
А ми ж просто жити... Жити хотіли!
Страх і ненависть. Відчай і втома.
І не розкажеш це більше нікому!

Ночі жахіття. Дні як примари.
Атаки шахедів. Ракетні удари.
Плачуть ікони. Моляться люди.
Якесь божевілля. Пекло усюди.

Скільки ще буде все це тривати?
Скільки ще буде нас ворог вбивати?
Існує межа? Чи її перетнули?
Хтось ще нас чує? Чи, певно, забули?

Небо! Ти бачиш? Ми помираєм!
Плачуть ікони... міста догорають...

Ти навчив малювати хмаринки

Ти навчив малювати хмаринки
І шукати сузір'я на небі,
Серед барв розрізняти відтінки...
Не навчив тільки жити без тебе!

Ти навчив мене вірити в диво.
Пояснив, що боятись не треба.
І любити навчив все красиве...
Не навчив тільки жити без тебе!

Ти навчив мене долю любити,
І завжди сподіватись на себе...
Не навчив тільки, тату, як жити
Як нам жити, тату, без тебе?!

Пошматовані рими

У словах, що війною розтрошені,
Пошматовані рими сховалися.
Їм писатися зовсім не хочеться —
Римам гірко від відчаю плачеться...

Їм болить кожна доля зруйнована.
Вони гинуть щодня під завалами.
Їх вбиває снарядами й втомою.
В них - безвихідь, як тінь між дзеркалами.

Рими в вірші давно вже не просяться,
Задихаючись там під руїнами,
Щось, можливо, геть інше народиться
І повстане з новою надсилою!

1000 днів війни

Шок. Паніка. Тривожні валізи.
Речі якісь. Телефони і візи.
Черги. Закриті мости і вокзали.
Пробки. Ракети. Заповнені зали.
Час. Так повільно і швидко водночас.
Відчай. Напруга. Заплакані очі.
Ми не поїдемо. Знак ? Може, доля...
Байдуже чим нас лякають. Говорять.
Дім. Скотч на вікнах. Холодні кімнати.
Герої посмертно. Відчай. Біль. Втрати.
Спущений прапор. Скрізь чорні стрічки.
Могили. Хрести. Поминальні свічки.
Знову тривога. Прильоти. Руїни.
Кров'ю стікає моя Україна...
Сирени кричать... не замовкають.
Нас щохвилини вбивають. Вбивають.
Дзвінки, смс-ки . « Ти як? »... « Я не знаю... »
Страх так ретельно під шкіру ховаю.
Замкнене коло. Брехня як спасіння.
Правда вбиває. Терпіння. Терпіння...
Ночі без сну. Дні як примари...
Нормою стали ракетні удари.
Шахеда. Балістика. Дрони. « Кинджали ».
Ми до війни навіть слів цих не знали.
Горе... майже у кожного вдома.
Сльози. Прощання. Холодні долоні.
Темрява. Світла в тунелі не бачу...
Злість і ненависть. Кричу! Не пробачу!
Скільки ще? Досить! Забрали надію...
Вбили бажання. Поцупили мрію...
Чи буде кінець цьому жаху? Хто знає?
Хто вірить в мир... перемогу чекає...
Нам допоможуть? Чи зможемо самі?
Ми ж кожне століття б'ємось з ворогами.
І тисячу днів прожили, як у пеклі.
Втратили все... і живі наче мертві...
Та не здаємось. Розбираєм руїни...
Дуже болить за усе... за Країну...